

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3018/2565

พนักงานอัยการจังหวัดสุพรรณบุรีโจทก์ นาง ร.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 78, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 58, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 2, ป.ยาเสพติด มาตรา 104, ป.ยาเสพติด มาตรา 162, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ มาตรา 66, ป.ยาเสพติด มาตรา 145, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, ป.ยาเสพติด มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

หลังจากจับกุมจำเลยพร้อมยึดเมทแอมเฟตามีนของกลาง 400 เม็ด ที่ล่อซื้อจากจำเลยบริเวณข้างบ้านที่เกิดเหตุ มีการตรวจค้นบริเวณบ้านที่เกิดเหตุแต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย ในระหว่างนั้น จำเลยให้ข้อมูลว่ายังมีเมทแอมเฟตามีนซุกซ่อนฝังดินไว้พร้อมพาเจ้าพนักงานไปขุดพบเมทแอมเฟตามีนของกลาง 600 เม็ด บริเวณหลังบ้านที่เกิดเหตุ และขุดพบเมทแอมเฟตามีนของกลางอีก 1,000 เม็ด บริเวณไร่อ้อยห่างจากหลังบ้านที่เกิดเหตุประมาณ 20 เมตร ทั้งเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองให้ข้อมูลว่า หากไม่ได้ข้อมูลจากจำเลย ก็จะไม่สามารถตรวจค้นเจอยาเสพติดของกลาง ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า หากจำเลยไม่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยซุกซ่อนไว้และพาเจ้าพนักงานไปขุดพบเมทแอมเฟตามีนอีก 1,600 เม็ด เจ้าพนักงานคงไม่สามารถตรวจพบเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวได้ ถือว่าจำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดต่อพนักงานฝ่ายปกครอง โดยหาจำต้องเป็นข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษหรือการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษรายอื่นไม่ และมีใช้เป็นกรณีที่จำเลยให้ความร่วมมือต่อเจ้าพนักงานเพื่อเป็นเหตุบรรเทาโทษที่เกิดจากการรู้สึกความผิด หรืออุกโทษต่อเจ้าพนักงานอันควรได้รับการลดโทษตามความแห่ง ป.อ. มาตรา 78 ศาลขอที่จะใช้ดุลพินิจลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 57, 58, 66, 91, 100/1, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 91 ribs ของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่งและวรรคสาม (2), 57, 58, 66 วรรคสองและวรรคสาม, 91 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุก 6 เดือน ฐานเสพมอร์ฟิน จำคุก 6 เดือน ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก 8 ปี และปรับ 600,000 บาท ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกตลอดชีวิต และปรับ 1,000,000 บาท จำเลย

ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กระหน้ะกึ่งหนึ่ง ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุก 3 เดือน ฐานเสพมอร์ฟิน จำคุก 3 เดือน ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก 4 ปี และปรับ 300,000 บาท ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ให้กึ่งหนึ่ง จำคุก 25 ปี และปรับ 500,000 บาท รวมจำคุก 29 ปี 6 เดือน และปรับ 800,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หาก ต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังได้เกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ริมของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่งและวรรคสาม (2), 57, 58, 66 วรรคสองและวรรคสาม, 91 ประกอบมาตรา 100/2 ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุก 3 เดือน ฐานเสพมอร์ฟิน จำคุก 3 เดือน ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก 4 ปี และปรับ 300,000 บาท ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 36 ปี และปรับ 720,000 บาท ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กระหน้ะกึ่งหนึ่ง ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุก 1 เดือน 15 วัน ฐานเสพมอร์ฟิน จำคุก 1 เดือน 15 วัน ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก 2 ปี และปรับ 150,000 บาท ฐานมีเมท แอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 18 ปี และปรับ 360,000 บาท รวมจำคุก 20 ปี 3 เดือน และปรับ 510,000 บาท นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดย ได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า สมควร ลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตามพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 หรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงเป็นอันยุติตามทางนำสืบ ของโจทก์จากคำเบิกความของนายชาติชายปลัดอำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี และเป็น เจ้าหน้าที่ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ผู้ร่วมจับกุมจำเลย ประกอบบันทึกการตรวจค้น/จับกุม และแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ว่า หลังจากจับกุมจำเลยพร้อมยัดเมทแอมเฟตามีน ของกลาง 400 เม็ด ที่ล่อซื้อจากจำเลยบริเวณข้างบ้านที่เกิดเหตุ มีการตรวจค้นบริเวณบ้าน ที่เกิดเหตุแต่ไม่พบสิ่งกฎหมาย ในระหว่างนั้น จำเลยให้ข้อมูลว่ายังมีเมทแอมเฟตามีนซุกซ่อน ฝังดินไว้พร้อมทั้งพาเจ้าพนักงานไปขุดพบเมทแอมเฟตามีนของกลาง 600 เม็ด บริเวณหลังบ้าน ที่เกิดเหตุ และขุดพบเมทแอมเฟตามีนของกลางอีก 1,000 เม็ด บริเวณไร่อ้อยห่างจากหลังบ้าน ที่เกิดเหตุประมาณ 20 เมตร ทั้งเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองให้ข้อมูลว่า หากไม่ได้ข้อมูลจากจำเลย ก็ จะไม่สามารถตรวจค้นเจอยาเสพติดของกลาง 1,600 เม็ด การให้ข้อมูลของจำเลยเป็นเหตุให้มีการ ขยายผลจนสามารถตรวจยึดเมทแอมเฟตามีนของกลางอีกเป็นจำนวนค่อนข้างมาก หาก แพ้ระบะดาออกไปย่อมเป็นอันตรายต่อสังคมเป็นอย่างยิ่ง ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า หากจำเลยไม่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยซุกซ่อนไว้และพาเจ้าพนักงานไปขุดพบ เมทแอมเฟตามีนอีก 1,600 เม็ด เจ้าพนักงานคงไม่สามารถตรวจพบเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวได้ ถือว่าจำเลยได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติดต่อพนักงานฝ่ายปกครอง โดยหาจำต้องเป็นข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษหรือ การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษรายอื่น และมีใช่เป็นกรณีที่จำเลยให้ความร่วมมือต่อ เจ้าพนักงานเพื่อเป็นเหตุบรรเทาโทษที่เกิดจากการรู้สึกความผิด หรือลู่แก่โทษต่อเจ้าพนักงานอัน ควรได้รับการลดโทษตามความแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ดังที่โจทก์กล่าวอ้างในฎีกา แต่ประการใด ที่ศาลอุทธรณ์ใช้ดุลพินิจลงโทษจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับ

ความผิดนั้นตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย
ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติให้ใช้
ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 ออกใช้บังคับ โดยในมาตรา 4 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติ
ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 รวมทั้งที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ และให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด
ท้ายพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวแทน โดยบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้ข้อมูลสำคัญที่จะเป็นเหตุให้
ลงโทษน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2
ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิดนั้น ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด ซึ่งเป็น
กฎหมายที่ใช้ภายหลังกระทำความผิดมีบัญญัติไว้ใน มาตรา 153 โดยเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ที่แตกต่าง
จากเดิม คือ ต้องให้พนักงานอัยการระบุในคำฟ้องหรือยื่นคำร้องต่อศาล หรือหากพนักงานอัยการ
ไม่ระบุในคำฟ้องหรือยื่นคำร้อง ผู้กระทำความผิดอาจยื่นคำร้องต่อศาลก็ได้ จึงเป็นกรณีกฎหมายที่
ใช้ขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด แต่
ประมวลกฎหมายยาเสพติดที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิดบัญญัติหลักเกณฑ์ดังกล่าวที่ไม่
เป็นคุณ จึงต้องบังคับตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ซึ่งเป็น
กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคหนึ่ง และ
ความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีน และฐานเสพยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 58 และมีบทกำหนดโทษไว้ในมาตรา 91 ซึ่งระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือน
ถึงสามปีหรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนประมวลกฎหมาย
ยาเสพติดซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังกระทำความผิดได้บัญญัติความผิดเกี่ยวกับการเสพเมท
แอมเฟตามีนและการเสพยาเสพติดให้โทษไว้ในมาตรา 104 และมีบทกำหนดโทษในมาตรา 162 ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งกฎหมายที่ใช้
ภายหลังกระทำความผิดยังคงบัญญัติให้การเสพเมทแอมเฟตามีนและการเสพยาเสพติดให้โทษ คงเป็น
ความผิดอยู่ แต่อัตราโทษตามกฎหมายใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องนำประมวลกฎหมายยาเสพติด
มาตรา 104, 162 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังกระทำความผิดและเป็นคุณมากกว่ามาบังคับแก่
จำเลย ส่วนความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และความผิดฐาน
จำหน่ายเมทแอมเฟตามีน นั้น ตามมาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายยาเสพติด ได้ให้คำนิยามคำว่า
"จำหน่าย" ให้ความหมายรวมถึงมีไว้เพื่อจำหน่ายด้วย ดังนั้น การมีเมทแอมเฟตามีนไว้ใน
ครอบครองเพื่อจำหน่ายและการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนถือเป็นความผิดอย่างเดียวกันอันเป็น
กรรมเดียว ให้ลงโทษฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพียงกรรมเดียว ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายเดิมที่
ใช้ในขณะกระทำความผิดที่แยกเป็นคนละฐานความผิด ประกอบกับความผิดของจำเลยต้องด้วย
พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรค
สองและวรรคสาม ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึง
จำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงห้าล้านบาท และระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต และปรับ
ตั้งแต่หนึ่งล้านถึงห้าล้านบาท หรือประหารชีวิตตามลำดับ โดยการลงโทษหนักเบาถือเอาปริมาณ
ของยาเสพติดเป็นสำคัญ แต่ประมวลกฎหมายยาเสพติดที่เป็นบทบัญญัติของกฎหมายใหม่ มาตรา
90 ที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 145 วรรคสองและวรรคสาม บัญญัติให้ลงโทษผู้กระทำความผิด
หนักขึ้นโดยถือเอาพฤติการณ์และบทบาทหน้าที่ในการกระทำความผิดเป็นสำคัญ ไม่ได้ถือเอา
เพียงปริมาณยาเสพติดดังเช่นกฎหมายเดิมอีกต่อไป แม้ปริมาณยาเสพติดที่มากขึ้นอาจบ่งชี้ถึง
พฤติการณ์ในการกระทำความผิดและบทบาทหน้าที่ได้ในระดับหนึ่งก็ตาม ต้องถือว่า

ประมวลกฎหมายยาเสพติดที่เป็นกฎหมายใหม่ไม่ได้ได้ยกเลิกความผิดตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ มาตรา 66 วรรคสองและวรรคสามไปเสียทีเดียว แต่เมื่อกฎหมายใหม่ไม่ได้บัญญัติให้ศาลลงโทษผู้กระทำความผิดหนักขึ้นเพียงเพราะปริมาณยาเสพติดให้โทษดังเช่นกฎหมายเดิม แต่ต้องมีพฤติการณ์และบทบาทหน้าที่ตามกฎหมายใหม่กำหนดไว้ด้วยการกระทำของจำเลยย่อมอาจเป็นความผิดตามมาตรา 90 ประกอบมาตรา 145 วรรคสองหรือวรรคสามได้ โดยขึ้นอยู่กับพฤติการณ์ ดังนั้น ศาลย่อมมีอำนาจพิจารณาปรับบทความผิดของจำเลยไปตามพฤติการณ์หรือบทบาทหน้าที่ตามประมวลกฎหมายยาเสพติดมาตรา 145 วรรคสองหรือวรรคสาม สำหรับคดีนี้ข้อเท็จจริงได้ความตามทางนำสืบโจทก์ว่า เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2562 พนักงานฝ่ายปกครองได้ร่วมกันจับกุมตัวนางสาวศิริเพ็ญในเขตพื้นที่ตำบลห้วยขมิ้น จังหวัดสุพรรณบุรี พร้อมด้วยของกลางเป็นเมทแอมเฟตามีน 198 เม็ด นางสาวศิริเพ็ญต้องการได้รับประโยชน์ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 จึงให้ข้อมูลว่าตนซื้อขายยาเสพติดจากผู้ค้าในพื้นที่อำเภอหนองหญ้าไซและอำเภอดอนเจดีย์ เจ้าพนักงานจึงมีการขยายผลทราบว่าซื้อขายยาเสพติดจากนายบุญชวนสามีจำเลย จึงมีการวางแผนโทรศัพท์ติดต่อล่อซื้อ โดยจำเลยเป็นผู้รับโทรศัพท์และนัดหมายส่งมอบยาเสพติด 2 ถุง ในราคาถุงละ 5,200 บาท ที่หน้าบ้านของนายบุญชวน ต่อมาเมื่อถึงเวลานัดหมาย เจ้าพนักงานเข้าประจำจุด เห็นจำเลยนั่งรออยู่หน้าบ้าน เมื่อสายลับชี้รถจักรยานยนต์มาถึงจุดนัดหมาย สายลับส่งมอบธนบัตรที่ใช้ในการล่อซื้อและจำเลยส่งมอบยาเสพติดให้แก่สายลับ จึงแสดงตัวเข้าจับกุม ภายหลังจับจำเลยได้ จำเลยให้การรับว่า ยาเสพติดทั้งหมดนายบุญชวนสามีของจำเลยเป็นผู้สั่งซื้อมาจากผู้ค้าเพื่อให้จำเลยจำหน่ายให้แก่ผู้ค้าและผู้เสพในพื้นที่อำเภอดอนเจดีย์ ส่วนนายบุญชวนหลบหนีไป จากนั้นจำเลยยอมรับว่ายังมียาเสพติดซุกซ่อนฝังดินและซุกซ่อนในป่าอ้อย และนำเจ้าพนักงานเข้าตรวจค้น และพบยาเสพติดของกลางเพิ่มเติมอีก 1,600 เม็ด นอกเหนือจากที่จำหน่ายแก่สายลับ 400 เม็ด จากพฤติการณ์ในการครอบครองและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนของจำเลย เป็นการทำให้ยาเสพติดแพร่กระจายในกลุ่มผู้ค้าและผู้เสพ และก่อให้เกิดการแพร่กระจายในกลุ่มประชาชน จึงถือเป็นพฤติการณ์ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสอง (2) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนถึงสองล้านบาท อันเป็นกฎหมายที่เป็นคุณแก่จำเลยมากกว่ากฎหมายเดิม ปัญหาดังกล่าวนี้นี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 104, 145 วรรคสอง (2), 162 ประกอบพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุก 3 เดือน ฐานเสพมอร์ฟิน จำคุก 3 เดือน ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเป็นความผิดกรรมเดียว จำคุก 10 ปี และปรับ 1,000,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุก 1 เดือน 15 วัน ฐานเสพมอร์ฟิน จำคุก 1 เดือน 15 วัน ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก 5 ปี และปรับ 500,000 บาท รวมจำคุก 5 ปี 2 เดือน 30 วัน และปรับ 500,000 บาท นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

อุไรลักษณ์ ลีธรรมชโย · อุดม วัตรธรรม · พิชร์ภรณ์ อนุวัฒินาวิน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/3018/2565>